

MIDNATSJUVELEN

Richelle Mead

MIDNATSJUVELEN

Anden bog om
DET GLITRENDE HOF

PÅ DANSK VED SARAH FEDDERSEN THOMSEN

MIDNATSJUVELEN

er oversat fra engelsk efter

MIDNIGHT JEWEL

Copyright © 2017 Richelle Mead

By arrangement with Sebes & Bisseling Literary Agency

First published in 2017 by Razorbill, An Imprint of Penguin Random House

Dansk udgave: © 2017 Forlaget Alvilda, København

Bogen er sat med Times new roman af BogGrafisk

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2017 af CPI – Clausen & Bosse, Tyskland

ISBN 9788771656862

www.alvilda.dk

KAPITEL 1

”Du dér! Pigebarn! Hvis du tager så meget som ét skridt til, gennemborer jeg dig!”

Jeg stivnede, hvor jeg stod, midt på den brede stentrappe, som førte op til Kyriels Katedral.

Hastige støvletramp lød bag mig, og et øjeblik senere fór den unge byvagt forbi for at afskære mig vejen. Han var næsten et halvt hoved højere end mig, og hans mørke hår var klippet helt kort, præcis som mange andre byvagters. Men ulig mange andre byvagter håndterede han sin daggert med overbevisende selvtillid. De fleste byvagter benyttede sig af tunge køller for at bevare freden i byen.

Jeg mødte roligt hans blik. ”Om forladelse, hr., men jeg er på vej til bøn.”

”Spar mig for det der.” Hans ansigt fortrak sig i en skulen. ”Alle ved, at sirminicanerne er alanzanske hedninge. Og jeg ved udmærket, hvem *du* er. Jeg kan godt huske dig og din morderiske bror.”

En gnist af vrede tændtes i mit indre, men jeg holdt den skjult. Jeg havde masser af øvelse i at ignorere kommentarer som hans. ”Jeg havde faktisk i sinde at bede for hans sjæl. Jeg er en af Uros’ hengivne tilbedere. Mener De virkelig, at englenerne vil lade en hedning betræde hellig jord?”

Jeg gjorde tegn mod den imponerende dobbeltdør over os. En stor bue, skåret ind i katedralens sten, omgav den og fik indgangen

til at se endnu mere majestætisk ud. En af Vaiels munke, med den mørkegrønne kuttet hætte trukket op over hovedet, trådte ud i samme øjeblik og bekræftede stedets hellighed.

Byvagten tøvede et øjeblik, men så blev hans ansigtsudtryk igen strengt. Han holdt daggerten rettet mod mig. ”Det er muligt, at du ikke er alanzaner, men jeg ved, at du er lige så kriminel som resten af din familie. Du er bare ikke blevet taget på fersk gerning endnu. Fortæl mig så, hvor din bror er.”

Jeg slog ud med armene i hjælpeløs forvirring og ignorerede trangen til at gribe efter min kniv, som var skjult i en af lommerne i mit skørt. ”Jeg ville ønske, jeg vidste det. Jeg har ikke set ham i over et år.”

Han pressede daggertens spids mod mit brystben. ”Du lyver.”

Det sørgelige var, at jeg faktisk talte sandt. Lonzo havde sendt mig et enkelt brev, da han var nået frem til landet på den anden side af havet. Og efter det var al kommunikation ophørt.

”Hvad er alt dette for noget?” spurgte en ny stemme. En velkendt stemme.

Endnu en byvagt sluttede sig til os, og hans bevægelser var langt mere afslappede end hans kollegas. Denne mand var ældre, korpulent og rødmosset. Han havde ladet sit sparsomme hår vokse, formentlig fordi der var for lidt til at barbere det. Jeg holdt roligt blikket rettet fremad uden at give nogen indikation på, at jeg kendte ham.

Den unge byvagt sænkede daggerten. ”Carey, det er Mirabel Viana. Hende, hvis bror dræbte lord Wilhelm sidste år. Det svin blev aldrig stillet for retten!”

Byvagt Carey undertrykte en gaben. ”Tja, jeg kan ikke se ham nogen steder. Kun hans søster. Og der er faktisk endnu ingen, som har bevist, at det var ham, der gjorde det.”

”Men du ved, at det var ham!” hvædede den unge byvagt. ”Det ved vi alle sammen. Og hun ved, hvor han er! Vi burde holde grundigt øje med hende!”

”I kirken? Tror du, at hendes bror skjuler sig derinde? Skal jeg gå hen og spørge munken dér, om vi må foretage en eftersøgning?”

”Nej, men ...”

”Der er ikke noget at komme efter.” Byvagt Carey lød på én gang irriteret, og som om han kedede sig bravt. ”Kun en pige, som er på vej til bøn for at bedre sin sjæl. En pige, som vel at mærke ikke har gjort noget forkert.”

Den unge byvagts øjne blev smalle, idet han betragtede mig. ”Hun er sirminicaner. De har alle gjort noget forkert.”

Byvagt Carey vinkede ham bort. ”Af sted med dig, og prøv at foretage dig noget nyttigt. Som at stoppe en virkelig forbrydelse, ikke en, hvis spor for længst er blevet koldt. Og gem så den dag-gert væk, for pokker. Du gør os alle til grin.”

Den unge byvagt stak daggerten i skeden, men stak en finger helt op i ansigtet på mig. Jeg krympede mig ikke det mindste. ”Du skal ikke tro, at jeg glemmer det her, pigebarn. Jeg skal nok finde din elendige bror, hvor han så end gemmer sig.”

Han stormede væk, og byvagt Careys ansigtsudtryk blev alvorligt. ”Vær sød at fortælle mig, at han ikke stadig befinder sig i byen.”

”Det gør han ikke,” sagde jeg og sukkede lettet. ”Men jeg ved virkelig ikke, hvor han er. Kun at han er langt væk herfra.”

”Du burde slutte dig til ham.”

En dump smerte fyldte mit bryst. ”Det prøver jeg også på, hr.”

”Så gør dig større anstrengelser. Det bliver ikke sidste gang, at du kommer ud for noget som det her. Lord Wilhelm havde mange venner, og de har ikke glemt, hvad der skete.” Byvagt Carey så pludselig meget træt ud. ”Hør her, jeg synes godt om dig. Det gør jeg virkelig. Du er intelligent. Du kan vores sprog. Men jeg er ikke noget fjols. Jeg *har* hørt om den pige, som stopper tyve i det sirminicanske distrikt. Og det er ikke skidt, men det kan meget vel ende galt en dag. Ligesom det gjorde for din bror.”

”Lonzo ...”

”Ikke et ord mere. Lord Wilhelm var en modbydelig stodder, adelig eller ej. Og måske fik han som fortjent, men jo mindre jeg ved, desto bedre.”

Byvagt Carey rynkede panden, da et minde trængte sig på. Det var ham, der havde fundet Isabel, den sirminicanske pige, som lord Wilhelm havde brugt for at tilfredsstille sine syge lyster og derefter smidt i floden. Ja, Lonzo havde haft i sinde at slå ham til plukfisk, men ligefrem at slå lord Wilhelm ihjel? Det var et uheld. De fleste i byvagten var ligeglade med den lille detalje. Der var trods alt en sirminicaner involveret. Men byvagt Carey var *ikke* ligeglad, og han havde vendt det blinde øje til et par gange, mens beviserne mod Lonzo hobede sig op.

”Se at komme væk herfra. Du har fortjent bedre.” Han sendte mig et ironisk smil. Han var den eneste af byvagterne, der behandlede mig som en jævnbyrdig. Den eneste, der overhovedet forsøgte at tale mit sprog. ”Og misforstå mig nu ikke, når jeg siger, at jeg håber, at vores veje aldrig vil krydses igen.”

Han luntede ned ad trappen uden at sige mere, og inden længe var han forsvundet i mængden på gaden. Jeg brugte et øjeblik på at samle mig og fortsatte derefter op til katedralen. Munken blev stående i nærheden af døren. Han havde set det hele. Alligevel sagde han ikke et ord. Den store hætte skjulte hans ansigt, men han drejede hovedet og fulgte mig med øjnene, idet jeg gik indenfor.

Min far havde altid holdt af at gøre hemmelige forretninger i kirker. Der var aldrig nogen, som forventede det. Det var midt på dagen, og kun en håndfuld troende havde søgt indenfor for at bede i den storslåede katedral, som var en af Osfros største. De sad højtideligt på de blanke kirkebænke med bøjede hoveder eller blikket rettet mod skulpturen af den prægtige engel Kyriel, som hang foran os på helligdommens væg. En præst i gyldne og

lysegrønne rober listede rundt og tændte stearinlysene på alteret under englen, og lugten af bivoks og harpiks fyldte luften.

Jeg lod blikket glide over bænkene og fandt inden længe den, jeg ledte efter. Jeg gik afslappet hen mod ham og satte mig i nærheden uden at se på ham, som om mit valg af bæk var ganske tilfældigt. Træet knagede under mig, og mandens prætentiose urtecologne var tæt på at få mig til at nyse.

Jeg bøjede hovedet og førte først en hånd til min pande og derefter mit hjerte. ”Æret være Uros, skaber af kød og ånd,” mumlede jeg. ”Æret være hans seks prægtige engle, de trofastes beskyttere.”

”Æret være Uros,” gentog manden ved siden af mig.

Jeg løftede hovedet og rettede blikket mod den prægtige Kyriel. Englen holdt sværd og skjold, begge gyldne, klar til at forsvare menneskeheden mod de seks egensindige engle. Min opmærksomhed var dog rettet mod præsten, som stadig tændte stearinlys i udkanten af mit synsfelt. Da han havde tændt det sidste, trak han sig tilbage til en lille niche, hvor han knælede for at bede.

Da jeg var sikker på, at han var optaget, stak jeg en hånd i skørtelommen og tog et lille, sammenfoldet stykke papir frem. Ganske forsigtigt lagde jeg det på bænken mellem mig og min sidekammerat. Adskillige øjeblikke senere tog han det og lod det glide ned i sin frakkelomme.

”Det er navnene på ti alanzanere, som har boet i Cape Triumph siden sidste forår,” hviskede jeg. ”Jeg er sikker på, at der er flere. Men det er nok til, at du kan få skabt dig et netværk. Det er vigtigt, at du indprenter dig navnene og brænder sedlen med det samme.”

Han løftede hovedet. ”Det er jeg godt klar over. Hvad med at vise mig en smule tillid?”

De regnbuefarvede mosaikvinduer langs kirkeskibets langsider forestillede de andre engle. Ingen af dem lod til at bekymre sig om, at der sad en kætter ved siden af mig. Kyriel kom ikke springende med sit sværd. Katedralens hvælvede loft brasede ikke

sammen over os. Uros sendte ikke lyn ned fra himlen. *Måske er alanzanerne ikke kættere, tænkte jeg. Måske er deres tro den rette, og de troende, som byggede denne kirke, er dem, der er kætterne. Eller måske tager begge grupper fejl.*

Endelig vendte jeg mig og så min sidekammerat i øjnene. Den dunkle belysning fik hans øjne til at virke mere grå end blå, men intet kunne skjule det ivrige glimt i dem. Cedric Thorn var en ekstremt flot mand. Ikke lige min type, men stadig pæn at se på. Jeg foretrak mænd, som var lidt mere uslebne. Mænd, som ikke valgte deres tøj med så tydelig omhu.

”Jeg *har* tillid til dig. Men folks liv er på spil her.”

Hans ansigt blev alvorligt. ”Tro mig, det ved jeg. Mange tak. Og her er noget til dig.”

Mit hjerte hamrede, da han stak en hånd i frakkens inderlomme og fremdrog et sammenrullet bundt papirer. Han lagde det diskret mellem os. ”Din kontrakt om optagelse i Det Glitrende Hof. Din billet til Adoria.”

”Adoria,” gentog jeg og knugede om papirerne. De alanzanere, jeg kendte, havde svoret, at han var en mand af sit ord, men indtil dette øjeblik havde jeg ikke været sikker på, om han ville opfylde sin del af aftalen. Mange osfridianere havde eksperimenteret med den alanzanske tro. Og mange havde mistet interessen og med glæde angivet de sande troende.

”Jeg har forhørt mig en smule,” sagde han, stadig alvorligt, ”men jeg tror ikke, at der er noget, jeg kan gøre for at hjælpe dig med at finde din bror, når du først er derovre. Det er ikke altid, at de fører optegnelser over kontraktarbejdere. Og selv når de gør, kan man ikke få papirerne at se, medmindre man har forbindelser til en toldbetjent eller penge nok til at bestikke en. Og jeg har ingen af delene.”

”Det kan være, at min kommende ægtemand har.” *Ægtemand*. Ordet følte mærkeligt i min mund.

”Er du sikker på, at det er, hvad du ønsker? En ægtemand?”

Jeg kunne mærke Cedrics blik på mig, da jeg kiggede ned på mine hænder, som stadig knugede om papirerne. Hans fornemme manerer og stilfulde tøj var vildledende. Nok var han flot, men han var ikke dum.

Hvad ønskede jeg? At rejse til Adoria. At finde Lonzo. At skabe et liv langt væk fra den krig og korrupition, som havde opslugt mit fædreland. Kunne en rig ægtemand og et nyt land garantere mig alt det? Nej, men jeg havde langt bedre chancer i Adoria, end jeg havde her, hvor jeg blot var endnu en sulten flygtning blandt mange, stuvet sammen i en by, som hadede os.

”Jeg ønsker at få en ægtemand,” sagde jeg. Det var billigt sluppet i forhold til alle de fordele, jeg fik ud af det. Jeg ville opfylde kontrakten og acceptere at blive hustru. Om ikke andet ville jeg selv have en smule at skulle have sagt om, hvem jeg gik i seng med, frem for at lade min far diktere det.

Det var næsten, som om Cedric havde læst mine tanker. ”Din far var en fantastisk mand. I hvert fald efter hvad jeg har hørt. Han har reddet så mange fra forfølgelse. Han gav sit liv for det. Du må være virkelig stolt af ham.”

”Ja,” svarede jeg automatisk.

”Og jeg ved, at du ønsker at videreføre arven efter ham. Jeg ved, at du har beskyttet folk her. Det er ædelt. Det er vidunderligt. Men ... hvordan skal jeg sige det ... altså, du bliver nødt til at falde til ro. Ikke kun ved at få en ægtemand, men i det hele taget.”

”Det ved jeg.”

”Det er slut med at snige sig rundt i hemmelighed.”

”Det ved jeg.”

”Det er slut med at slås i gyderne.”

”Det ved jeg.”

”Det er slut med at skære halsen over på folk.”

”Cedric, hvad med at vise *mig* en smule tillid?” Hvis vi ikke

havde siddet i katedralen, ville jeg have råbt det. ”Jeg vil være et glansbillede på anstand på din dannelsesskole. Jeg vil lade mig kultivere og forfine. Jeg vil lade dig vise mig frem til alle festerne og gå i det smukke tøj, som du altid fabler om.” Jeg skævede til min slidte, plettede kjole. ”Faktisk har jeg ikke så meget imod det sidste. Eller at studere igen.” Krigen i Sirminica havde gjort en ende på min uddannelse der.

Cedrics entusiasme vendte tilbage. Han havde virkelig brug for at lære diskretion. ”Jeg ved, at Adoria er dit slutmål, men prøv, om du også kan nyde vejen dertil. Det bliver ikke så slemt.”

”Selv ikke for en sirminicaner?” spurgte jeg skælmsk.

Det strålende smil falmede. Jeg betragtede det som et skidt tegn, at han ikke kastede sig ud i de florumvundne forsikringer og salgstaler, som ellers lå så naturligt til ham. ”Det første år vil du stadig tilbringe i Osfrid. Og selvom det foregår på en af vores herregårde på landet ... så vil du stadig blive udsat for de samme fordomme som her i byen. Adoria er lidt mere fordomsfri. Til tider. Men du skal nok vinde deres hjerter. De vil få øjnene op for, hvem du virkelig er.”

Efter næsten to år i Osfrids hovedstad var jeg skeptisk, men det lod jeg mig ikke mærke med, da jeg rejste mig. Præsten var færdig med sine bønner og slentrede forbi os. ”Tusind tak,” hviskede jeg. ”Det betyder *alt* for mig.”

Cedric klappede sig på lommen. ”Det samme gør det her.”

”Lad være med at gå ud lige efter mig,” advarede jeg. ”Vent et stykke tid.”

”Det ved jeg, det ved jeg. Nu glemmer du igen at vise mig tillid.”

Jeg forlod katedralen og måtte knibe øjnene sammen mod det klare eftermiddagssolskin. Osfros larm virkede overvældende efter katedralens stilhed. Foran mig vrimlede byen med liv. Vogne og heste klaprede over de brostensbelagte gader, og de handlende faldbød deres varer. Fodgængere optog al anden plads.

Nogle skridtede målrettede af sted, mens andre tiggede om mad og arbejde. Firkantede bygninger tårnede sig op over det hele, og deres dystre soliditet vidnede om Osfros historie.

Osfro er en gammel by, tænkte jeg. En by med fastgroede vaner. Der er ingen muligheder for mig her. Det vidste Lonzo, da han sejlede til Adoria. Da han lod mig blive tilbage.

Katedralens døre gik knagende op, og det gav et sæt i mig, da Cedric trådte ud. ”Det var meningen, at du skulle vente,” skændte jeg.

”Jeg glemte at fortælle dig, hvornår vi tager af sted til herregården.” Han satte en kæk, brun hat på sit rødbrune hår og forsøgte at skjærme for solen med hånden. ”Om fire dage. Vent på grænsen mellem det sirminicanske distrikt og brodistriktet. Lige ved markedet. Min far og jeg samler dig op ved en halv ni-tiden om aftenen.”

”Er du sikker på, at din far ikke vil have noget imod mig?”

”Det er ikke op til ham. Han lod mig rekruttere to piger, og jeg har valgt dem. Sådan da. Jeg må se at få den anden piges papirer gjort klar.” Cedric virkede ikke bekymret. Eftersom han var konverteret til en religion, som ofte førte til død eller fængsling, betød en fars vrede sikkert ikke meget i sammenligning.

”Rekruttere? Leder du denne pige i synd?”

Både Cedric og jeg snurrede rundt ved lyden af den irritable stemme. Vaiels munk stod stadig uden for døren og lænede sig op ad buen med en læderindbundet udgave af *Englenes testamente* i favnen. Panikken fór igennem mig, men så tænkte jeg over, hvad vi havde sagt, og slappede af. Vi havde ikke nævnt noget om en forbudt religion. Cedric og jeg havde intet at frygte ved at diskutere Det Glitrende Hof.

”Nej, fromme broder,” svarede Cedric høfligt. Munkene var ikke kirkelige overhoveder som Uros’ præster, men de blev behandlet med samme respekt og agtet og æret for deres indgående studier

af troen. ”Tværtimod faktisk. Hun står over for at slutte sig til Det Glitrende Hof.”

Selvom jeg ikke kunne se munkens ansigt, vidste jeg helt instinktivt, at han stirrede på mig og skulede. ”Det Glitrende Hof? Er dét, hvad I kalder jeres snuskede foretagende? Jeg er muligvis verdensfjern, men jeg har ikke glemt, hvordan verden fungerer. Mænd ’rekrutterer’ sirminicanske piger hele tiden, benytter sig af deres undertrykte situation og tvinger dem til foragtelige gerninger. Jeg så dig tidligere, pigebarn. Jeg så byvagten forhøre dig.”

”Vi snakkede bare. Jeg har ikke gjort noget forkert. Og Det Glitrende Hof er meget respektabelt.” Jeg forsøgte at virke rolig og ydmyg. Det sidste, vi havde brug for, var, at han igen henledte byvagtens opmærksomhed på mig. ”Jeg skal undervises i takt og tone og derefter finde mig en ægtemand i Adoria næste år.”

”Og ikke en hvilken som helst ægtemand,” pralede Cedric. ”Hun vil kun møde de rigeste og mest privilegerede ungarle i byen. Mænd, som har tjent deres formue i Den Nye Verden, ønsker sig dannede hustruer, og min families foretagende er med til at muliggøre denne drøm for dem.” Han havde brugt præcis de samme ord, dengang vi mødtes. Måske var det hans indre sælger, som ikke kunne lade være med at stikke hovedet frem.

Der opstod et øjeblikks tavshed, mens munken overvejede, hvad han havde sagt. ”Hvilken by?” spurgte han så.

”Cape Triumph. I Denham Colony.” Cedric blev ved med et smile, men skiftet i hans kropsholdning afslørede hans nervøsitet. Jeg bebrejdede ham ikke. Ikke med den liste, han havde i lommen. Kirken ønskede at statuere et eksempel med de indfødte osfridianske konvertitter, og hængninger hørte til dagens orden.

Da munken stadig ikke sagde noget, lagde jeg armene over kors og rettede mit blik mod hans ansigt i skyggerne. Jeg håbede, at jeg mødte hans øjne. ”Fromme broder, jeg sætter virkelig pris på Deres bekymring. Og De har ret – desperate piger uden andre

muligheder *tager* desperate midler i brug. Men jeg er ikke en af de piger.”

”Er du ikke desperat?” spurgte han, med en stemme, som var overraskende ironisk for en munk.

”Jeg er ikke uden andre muligheder. Hvis jeg ikke kan se nogen muligheder, skaber jeg dem selv. Og ingen kan tvinge mig til at gøre noget mod min vilje.” Ordene forlod min mund en smule mere iltert, end det havde været meningen.

”Det tror jeg på. Og jeg har ondt af dem, som alligevel har tænkt sig at forsøge.” Jeg kunne have svoret på, at han smilede inde i hættens skygger. ”Held og lykke, frøken.” Han åbnede døren til katedralen og forsvandt indenfor.

Cedric sukkede lettet. ”Det kunne være gået meget værre. Jeg tror, han kunne lide dig.”

”Munke kan ikke lide noget ud over deres studier.”

”Han kunne ikke få øjnene fra dig,” drillede han.

”Man kunne ikke engang se hans øjne! Smut så med dig, og lær de navne udenad. Og glem nu ikke at brænde listen.”

Cedric svarede med et nik og begav sig ned ad den brede stentrappe. ”Vi ses om fire dage.”

Jeg blev, hvor jeg var, og kiggede ud over byen, som jeg snart ville forlade. Jeg var kommet hertil for at undgå krig, men jeg følte ingen loyalitet over for den. At lære at blive en fornem dame på en herregård et sted sinkede mine planer om at finde Lonzo, men jeg var menneskelig. Jeg ville atter sove i en ren seng i stedet for på et gulv mast sammen med andre flygtninge. Jeg ville atter få tre måltider om dagen. Jeg ville atter læse bøger.

”Fire dage.” Mine mundvige trak langsomt op i et smil. ”Fire dage, og så begynder mit nye liv.”